

Sygn. akt I NO 46/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie ze skargi M. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w [...] w sprawie o sygn. II S [...],
po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2022 r.,
zażalenia M. S. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2022r., w sprawie o sygn. akt I NSP 21/22

pozostawia zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pismem z 1 marca 2022 r. M. S. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2022 r., w sprawie o sygn. akt I NSP 21/22. Skarżący wniósł o uchylenie, bądź uzupełnienie postanowienia i uwzględnienie próśb jakie wniósł w zaskarżonej sprawie. Ponadto zażądał podania podstaw faktycznych, prawnych i logicznych zaskarżonego rozstrzygnięcia oraz wniósł o zwrot kosztów.

Postanowieniem z dnia 9 lutego 2022 r., w sprawie o sygn. akt I NSP 21/22 Sąd Najwyższy odrzucił skargę M. S. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w [...] w sprawie o sygn. II S [...].

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wobec jego niedopuszczalności z mocy ustawy, należało pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 426 § 1 k.p.k. od orzeczeń sądu odwoławczego oraz od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej.

W Kodeksie postępowania karnego brak podstawy prawnej do zaskarżenia postanowienia Sądu Najwyższego w przedmiocie skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Nie sposób upatrywać tej podstawy w treści art. 426 § 2 k.p.k. Nie znajduje się ona także w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 75 ze zm., dalej: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania).

Ponadto dodać należy, że Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 23 marca 2006 r., III SPZP 3/05 (OSNP 2006 nr 21-22, poz. 341) stwierdził, że na postanowienie w przedmiocie przewlekłości postępowania zażalenie nie przysługuje i postanowił o nadaniu uchwale mocy zasady prawnej. Nie ma żadnych podstaw do odejścia od tej linii orzeczniczej, co więcej jest ona konsekwentnie podtrzymywana (postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 lipca 2006 r., III CZ 42/06, OSN ZD 2008/1/2; z 12 października 2007 r., I CNP 55/07).

Nie jest zatem możliwe uchylenie, uzupełnienie, ani zmiana postanowienia, jak i uwzględnienie wniesionych wcześniej w zaskarżonej sprawie próśb, w tym także żądania zwrotu kosztów procesu.

Trzeba również podkreślić, że w ramach żadnego z postępowań Sąd Najwyższy nie pełni funkcji informacyjnej, w tym polegającej na uszczegóławianiu treści zapadłych już orzeczeń.

Na koniec należy jeszcze wskazać, iż Sąd Najwyższy wydaje rozstrzygnięcia w oparciu o obowiązujące przepisy prawne, wobec czego treść orzeczeń nie jest zależna od ilości wnoszonych przez skarżącego środków.

Tym samym, wobec dyspozycji art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 426 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.

a.s.